

WILHELM HAUFF
POVESTEA LUI MUC CEL MIC

47

ANDREAS PRINT

Wilhelm Hauff, poet și prozator german, s-a născut la Stuttgart. La vârsta de șapte ani își pierde tatăl, iar familia se mută la Tübingen, în casa bunicului matern.

Aici urmează clasele primare și mai târziu, absolvă cursurile Universității din același oraș, specialitatea Filozofie și Teologie.

Începe să scrie povești și, în ciuda vieții sale scurte, devine prolific în acest sens. Poveștile sunt pline originalitate și dovedesc talentul scriitoricesc cu care a fost înzestrat. Relatările sunt hazlii, dar și cu tâlc, ceea ce l-a propulsat în rândul celor mai buni prozatori ai începutului de secol XIX.

Scrierile lui Wilhelm Hauff sunt populare în țara sa natală, dar și în alte țări, și se citesc cu plăcere atât de copii, cât și de adulți. „Omulețul de sticlă“, „Povestea lui Muc cel Mic“, „Piticul Nas Lung“, „Povestea Califului Barză“ ș.a. sunt dintre cele mai apreciate.

29.11.1802 – 18.11.1827

Wilhelm Hauff

Povestea
lui
MUC CEL MIC

Traducere: Victor M. Popescu

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAUFF, WILHELM

Povestea lui Muc cel Mic / Wilhelm Hauff - București:
Andreas Print, 2014

ISBN 973-606-8271-36-1
Popescu, M. Victor (trad.)

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Calea Griviței nr. 158, demisol, sector 1, București
Tel./Fax: 021.222.07.67
E-mail: ivo_print@yahoo.com
Site: www.editura-andreas.ro

Titlul original: „**The Little Glass Man**“,
New York, Macmillan Company, SUA, 1894

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2014

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editură Andreas Print**.

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU
Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Bun de tipar: 26.01.2014
Coli de tipar: 11
Format: Z₆ (16/54x84 cm)

CUPRINS

Cum au fost găsite aceste povești / 7

Omulețul de Sticlă / 22

Povestea Califului Barză / 89

Povestea lui Muc cel Mic / 107

Piticul „Nas Lung” / 135

Cum au fost găsite aceste povești

 ntr-o după-amiază, Regina Zânelor stătea în biroul ei și își bea ceaiul. Regina Zânelor, gândindu-se cum să-i bucure și mai mult pe copii, a devenit editor. Ea a venit la Londra, și-a găsit un birou, undeva, la ultimul etaj al unei clădiri, apoi și-a trimis zânele prin toată Europa în căutare de cărți pentru copii. Acestea au plecat în toate direcțiile și au adus înapoi

atât de multe manuscrise și cărți, încât Regina Zânelor publica volum după volum din „Biblioteca Copiilor”, și încă îi mai rămâneau multe de făcut.

Și cum stătea ea acolo, gândindu-se la toate poveștile pe care le publicase și la toate pe care urma să le publice, orologiul Catedralei Sfântul Paul a bătut încet ora cincii. Regina Zânelor și-a turnat o ultimă ceașcă de ceai, a terminat de sortat o grămadă de scrisori, pe care le-a așezat frumos în sertarele biroului ei, și acum asculta în direcția camerei de lângă biroul ei. Pe scări era un du-te-vino continuu. Reginei Zânelor i se părea că, din camera alăturată, se aud fragmente dintr-un cântec.

În camera aceea erau depozitate cărți și manuscrise, scrisori și colete ambalate în hârtie maronie, și tot acolo, pe marginea unui coș foarte mare de gunoi, care aparținea editurii Reginei Zânelor, stătea Gogul Mogul și citea manuscrise. Gogul Mogul era o creatură stranie, cu picioare lungi și cu un cap minuscul, care venise tocmai din Țara Zânelor, pentru a ajuta la publicarea de povești potrivite pentru cititorii copii. Acesta era devotat trup și suflet Reginei Zânelor și citea zilnic, cu perseverență, mormane întregi de manuscrise, în ciuda faptului că ofta des de dor, căci dorea să se întoarcă la el acasă, în Țara Zânelor.

Dar acuma nu ofta. Și în timp ce Regina Zânelor a deschis încet ușa ca să-l cheme la ea, acesta dansa ușurel și flutura o telegramă pe ritmul muzicii. La vederea reginei, izbucni în râs, grozav de bucuros.

– Absența zânei din Germania nu trebuie să ne întristeze, îi strigă el, căci ea este pe drum și se va întoarce în curând acasă. Mi-a telegrafiat din Dover, va sosi aici la timp, pentru ședința zânelor. După ce a trecut peste mări și țări, traversând păduri și câmpii, a găsit, în sfârșit, povestea „Omulețului de Sticlă”.

– Este o veste foarte bună, o veste cu adevărat foarte bună, i-a spus Regina Zânelor, luând telegrama în mână. Căci după cum stăteau lucrurile, îmi pierdusem toată răbdarea cu ea. Din Franța, din Irlanda, din Grecia, chiar și până din Rusia, ne-au sosit povești nenumărate. Dar din Germania, care este cu mult mai aproape și cu o viață literară mult mai bogată, nu a sosit nimic. Ca și cum nu ar exista o grămadă de basme acolo... Trebuie doar să le găsești. Dar nu am niciun dubiu că ea a irosit atât de mult timp, tocmai pentru că era pornită să găsească aceste povești mai deosebite.

– Pe cuvântul meu! îi răspunse Gogul Mogul, zâmbind cu seninătate la vederea unei mari pete de cerneală care îi decora degetul arătător.

– Desigur că te vei duce și o vei întâmpina la gară, i-a spus Regina Zânelor, o vei duce acasă, iar apoi îi vei chema un taxi. Ședința va începe la ora nouă seara, vor participa toate zânele care nu sunt plecate în deplasare. Și ai grijă, te rog, să nu întârzii, așa cum s-a întâmplat luna trecută!

Tonul vocii ei era aspru, dar în ciuda acestui lucru, Gogul Mogul continua să zâmbească cu zâmbetul lui dulce.

Câteva ore mai târziu, lumina zilei trecuse, iar luna sclipitoare privea în jos la străzile aglomerate din Londra, eclipsând luminile galbene și palide ale felinarelor cu gaz și strălucirea celor câteva vitrine de magazin luminate electric. Lumina lunii își croia drum prin curțile oamenilor și pe aleile întortocheate ale orașului, și cobora încet peste un coridor îngust, pe care îl inunda cu strălucirea ei, prin care mergeau grăbite, două câte două, figuri feminine îmbrăcate cu *raglane*¹ și șaluri.

Ele au dispărut repede în spatele unei uși cu arcade. Lumina lunii nu putea răzbate prin ea, dar deasupra era un rând de ferestre arcuite cu tocuri de piatră. A pătruns prin ele într-o sală din alte vremuri, mare și lungă, iar acolo a regăsit figurile cunoscute ale zânelor.

Am dubii că v-ați fi dat seama cine erau acestea. Nici eu nu mi-aș fi dat seama, dacă nu aș fi lucrat în noaptea aceea la garderoba de la parter. Acolo mă ocupam de pălării, de *raglane* și de paltoane, chiar și de o pereche de galoși. Și le scuturam plin de curiozitate, pentru că voiam să descopăr, ce fel de creaturi minunate ieșeau din acele haine întunecate. Mă întreb dacă ați văzut vreodată un fluture ieșind din *crisalida*² lui. Ați văzut oare crea-

¹ *Croială specială a unor obiecte de îmbrăcăminte, la care partea superioară a mânecii începe de sub guler. Haină cu asemenea croială.*

² *Nimfă, la lepidoptere, între stadiul deomidă și cel de fluture.*

